

Hjerte over for disse Folk, synes jeg, han skulde tage et andet Standpunkt. Hvis den ærede Minister havde stillet sig blot en lille Smule imødekommende, blot vist den allermindste Hensyntagen til disse Folk, vilde jeg have taget Indstillingen tilbage og ikke ladet den komme til Afstemning her i Salen. Men da den ærede Minister har vist sig saa bestemt afvisende, finder jeg ikke Anledning til at tage Indstillingen tilbage og jeg vil anbefale det ærede Medlem at stemme for den, saaledes at den her fra Tinget kan faa saa stor Tilslutning som muligt.

Ordføreren (Jens Busk): Den første Bemærkning, det ærede Medlem kom med, interesserede mig, for han vilde jo prøve paa, om han ikke kunde tage noget Bifald paa dette, at jeg var i dette Tilfælde Højres, de moderates og Venstres Ordfører. Der er i alt med Ændringerne fra enkelte Medlemmer 19 Indstillinger, ved de 16 af dem er jeg ogsaa det ærede Medlems Ordfører, og det har jeg været Snese af Gange, saa det kommer han ikke vidt med. Det er jo i Almindelighed saadan, at naar Finansudvalget kommer med Andragenderne her, saa ere vi i de 9 af 10 Tilfælde enige, og saa staar jeg ogsaa som Ordfører for det ærede Medlem, saa det siger ikke noget i den Forstand, hvori det ærede Medlem vil tage det. — Men det forekommer mig, at naar efter moden Overvejelse og efter afholdte Ministerkonferencer 13 af Finansudvalgets Medlemmer komme til et Resultat, saa er der nogen Betryggelse for Tingets Medlemmer i den Stilling, som vi indtage. Saa kom det ærede Medlem ind paa Medlidenhed, og han erklærede, at han vilde fastholde Indstillingen. Jeg vil da oplyse det høje Ting om, at siden jeg havde Ordet sidst, har jeg forhørt mig nærmere om den Forhandling mellem Indenrigsministeriet og Københavns Magistrat, som jeg berørte i min sidste Tale. Det, der er forhandlet om, er, at Indenrigsministeriet har spurgt Københavns Magistrat, om den vilde give noget. Nej, den vilde ikke give noget, og saa fandt Indenrigsministeriet heller ikke Anledning til at give noget. Her have vi denne store og rige Kommune. Der har jo været talt om Hjælpen, der ydes til de forskellige Egne, men er der nogen, der faar noget, saa er det da Københavns Kommune, den faar, saa det kan forslaa noget, vi kunne nævne en Række af Tilfælde i dette Aar, det gaar op imod 50 Millioner, hvad der gives ud i København, og

denne Kommune har nægtet at ville give noget i dette Tilfælde. Saa forstaar jeg godt, at Ministeriet har sagt: Ja, naar Københavns Magistrat ikke vil give noget, saa finde vi ikke, at der er Anledning for Rigsdagen til at give noget. Derfor er jeg saa meget mere rolig ved at anbefale Tinget at stemme mod Henvisningen af dette Andragende, som det forekommer mig, at naar vi have en Kommunalbestyrelse i København, hvis Flertal navnlig repræsenterer den Retning, det ærede Medlem ønsker, er det ganske mærkeligt, at de ikke have villet give en eneste Øre til denne Sag. Saa forekommer det mig, at der er god Grund for os til at sige nej, saa kan det nok vente lidt endnu. Derfor anbefaler jeg, som sagt, at vi ikke stemme for den Henvisning, som Finansudvalgets Mindretal ønsker skal ske.

K. M. Klausen: Jeg skal lige over for den ærede Ordfører oplyse, at det, han siger, at København ikke har givet noget til denne Forening, er ikke rigtigt. København har givet 300 Kr. til Foreningen, og naar det ærede Medlem har henvendt sig til Indenrigsministeren, har han der faaet fejl Besked, det passer slet ikke. Der er derfor saa meget mere Grund til, at Staten ogsaa støtter Foreningen som Kommunen har støttet den; dels har den støttet disse Rekonvalescenter og dels har den givet dem den store Støtte, medens de laa paa Sanatoriet.

Borntsen: Den ærede Ordfører ankede over, at her kun forelaa et kort affattet Andragende for Udvalget. Andragerne have virkelig troet, at der var Papir nok i Finansudvalget, at det ikke var det, de efterlyste, de have ment, at man imødekom Finansudvalget ved høflig, kort og tydelig at sige, hvad det var, de ønskede, og naar Andragendet er meget tydeligt og klart i den Henseende, saa forekommer der mig ikke at være Anledning til at rette nogen Anke mod Ansøgerne. Den ærede Ordfører fandt, at det var løjerligt, at jeg vilde stemme for Mindretallets Indstilling, fordi han mente, at jeg ikke skulde være med til at deltage i en Demonstration. Det er heller ikke min Mening, det er jo en ret beskeden Stilling at indtage, at man høflig henvender sig paa rette Sted og anmoder om, at der maa blive taget Hensyn til det Ønske, her er Tale om. Det glæder mig at høre, at den ærede Ordfører kender Besked med mit Standpunkt. Han sagde, at jeg talte